

ŠPECIALISTKA

STEPHENIE
MEYEROVÁ

THRILLER

ŠPECIALISTKA

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

Stephenie Meyerová
Špecialistka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ŠPECIALISTKA

Od autorky:

Twilight sága: Súmrak

Twilight sága: Nov

Twilight sága: Zatmenie

Twilight sága: Úsvit

Hostiteľ

Krátky druhý život Bree Tannerovej

Twilight sága špeciálna edícia: Život a smrť

ŠPECIALISTKA

STEPHENIE MEYEROVÁ

Postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, je čisto náhodná a autorka ju nezamýšľala.

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer

Skenovanie, ukladanie a distribúcia tejto knihy bez predošlého súhlasu sa považuje za krádež autorkinho duševného vlastníctva. V prípade požiadavky na použitie materiálu z tejto knihy (iného ako na účely recenzie) sa, prosím, obráťte na adresu permissions@hbgusa.com. Ďakujeme vám, že podporujete autorské práva.

Original title: The Chemist

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2017 v spoločnosti Albatros Media, a. s.,
so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 31744

Preložila Veronika Baluchová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4151-6

ISBN e-knihy 978-80-252-4208-7

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Táto kniha je venovaná
Jasonovi Bournovi a Aaronovi Crossovi*

*(a takisto Asyi Muchnickovej a Meghan Hibbettovej,
ktoré mi s radosťou pomáhali a podporovali moje zanietenie).*

KAPITOLA I

Každodenné procedúry sa stali rutinou pre ženu, ktorá si momentálne hovorila Chris Taylor. Zobudila sa oveľa skôr, ako by chcela, odmontovala a odložila svoje zvyčajné nočné preventívne opatrenia. Bola to vážne otrava, všetko večer nainštalovať, aby to hneď ráno zase všetko musela odmontovať, ale nestálo jej za to, aby pre pohodlnosť prišla o život.

Po tejto dennodennej povinnosti si Chris sadla do svojho tuctového sedanu, ktorý už mal pekných pár rokov, ale nemal žiadne veľké poškodenia, ktoré by vzbudzovali pozornosť, a jazdila dlhé hodiny. Prešla cez tri väčšie hranice a nespočetné malé čiary na mape, a dokonca aj keď sa dostala približne do správnej vzdialenosti, zavrhla myšlienku zastaviť sa vo viacerých mestách, cez ktoré prešla. Jedno bolo príliš malé, druhé malo len dve cesty – dnu a von, tretie vyzeralo, že doň zavíta len málo návštevníkov, takže by pre ňu bolo nemožné nevytrčať z davu napriek všetkej obyčajnosti, ktorou sa kamuflovala. Poznamenala si zopár miest, na ktoré by sa možno vrátila inokedy – obchod so zväračskými potrebami, obchod s armádnymi zvyškami a farmársky trh. Je sezóna broskýň, mala by sa nimi zásobiť.

Až neskoro popoludní dorazila na rušné miesto, kde nikdy predtým nebola. Dokonca aj v miestnej knižnici vládol čulý ruch.

Rada chodila do knižnice, ak na to mala príležitosť. Keďže sa tam nemuselo platiť členské, ťažšie sa to dalo vystopovať.

Zaparkovala na západnej strane budovy mimo záberu bezpečnostnej kamery umiestnenej nad vstupom. Všetky počítače vnútri boli obsadené

a viacerí záujemcovia postávali naokolo a čakali, kým sa niektorý uvoľní, takže sa trochu porozhliadala, prezrela si oddelenie so životopismi, či tam nenájde niečo k veci. Zistila, že všetko použiteľné už prečítala. Tak sa teda rozhliadla po novinke od svojho obľúbeného autora špionážnych románov, bývalého príslušníka amerických námorných síl, a potom si zobrala ešte zopár titulov odvedľa. Keď si šla nájsť dobré miesto, kde by mohla čakať, pocítila záchvev výčitiek. Bolo to také úbohé, kradnúť z knižnice. Ale vybaviť si tu členský preukaz neprichádzalo do úvahy z mnohých dôvodov a existovala aspoň malá nádej, že niečo, čo si prečíta v tých knihách, jej dodá aspoň o kúsok väčší pocit bezpečia. Bezpečnosť vždy utišila svedomie.

Niežeby si nebola vedomá toho, že na deväťdesiatdeväť percent je to zbytočné – bolo mimoriadne nepravdepodobné, že akékoľvek fiktívne dieľo by pre ňu mohlo mať reálne využitie, ale informáciami založenými na dostupných faktoch sa už dávno prehrýzla. Z nedostatku dobrých zdrojov sa dala na skúmanie tých najhorších. Panikárila z toho oveľa viac ako zvyčajne, keď nemala čo študovať. A pri poslednom pokuse naozaj našla niečo, čo sa jej zdalo praktické. Už to začala začleňovať do svojej dennej rutiny.

Usadila sa do vyblednutého kresla v zastrčenom rohu, odkiaľ mala dobrý výhľad na boxy s počítačmi, a predstierala, že číta jednu knihu z kôpky pred sebou. Podľa spôsobu rozmiestnenia osobných vecí na stoloch viacerých používateľov počítačov – jeden si dokonca vyzul topánky – vedela, že tam zostanú ešte hodnú chvíľu. Najslubnejšie to vyzeralo s tinedžerkou s hĺbou kníh a utrápeným výrazom na tvári. Zdalo sa, že to dievča si neobzerá, čo je nové na sociálnych sieťach – naozaj si zapisovala názvy a autorov kníh, ktoré našla vo vyhľadávači. Chris čakala s hlavou sklonenou nad knihou, ktorú si oprela o ohyb ľavej ruky. Žiletkou ukrytou v pravej ruke úhľadne odrezala magnetický snímač pripevnený na chrbát knihy a ukryla ho do štrbiny medzi vankúšom a operadlom kresla. S predstieraným nezáujmom prešla k ďalším knihám z kôpky.

Chris bola hotová, knihy zbavené snímačov už mala uložené v batohu, keď tínedžerka odišla hľadať ďalšie zdroje. Bez toho, aby vyskočila z kresla na rovné nohy či vyzerala, že má naponáhlo, sedela Chris na stoličke skôr, než si hociktorý z nádejných adeptov vôbec uvedomil šancu, ktorá už bola minulosťou.

Skontrolovať e-maily jej zvyčajne trvalo asi tri minúty.

Potom bude mať ďalšie štyri hodiny – ak nebude jazdiť príliš veľkými okľukami – na cestu späť do svojho dočasného domova. Potom ju opäť čaká inštalácia preventívnych opatrení, kým sa konečne dostane do postele. E-mailový deň bol vždy veľmi dlhý.

Hoci neexistovalo žiadne spojenie medzi jej súčasným životom a týmto e-mailovým kontom – žiadna opakovaná IP adresa, žiadne miesta ani mená, hneď ako si prečítala emaily a, ak si to okolnosti vyžadovali, odpovedala na ne, bola na odchode z mesta a prešla čo najväčšiu možnú vzdialenosť, ktorá ju delila od danej lokality. Pre každý prípad.

Pre každý prípad sa pre Chris stalo neúmyselnou mantrou. Viedla život v neustálej pohotovosti, ale, ako si často pripomínala, bez toho by možno nežila žiadny život.

Bolo by pekné, keby nemusela podstupovať tieto riziká, ale peniaze jej nevydržia večne. Väčšinou si našla nejakú podradnú prácu v malom rodinnom podniku, pričom uprednostňovala záznamy písané rukou, ale tento druh džobov jej poskytol peniaze iba na základné veci – jedlo a nájom. Nikdy nie na drahšie veci, ktoré pre svoj život potrebovala, ako napríklad falošné doklady, laboratórne prístroje a rozličné chemické látky, ktoré zhromažďovala. Na internete sa preto zdržiavala málo, iba z času na čas, a robila všetko preto, aby ju táto práca nedostala do pozornosti tých, ktorí ju chceli zbaviť existencie.

Posledné dva e-mailové dni nepriniesli žiadne ovocie, takže sa potešila, keď zbadala novú správu – jej radosť trvala asi dve desatiny sekundy, kým si všimla adresu odosielateľa.

l.carston.463@dpt11a.net

Len tak – jeho reálna e-mailová adresa, ktorá viedla priamo k jej bývalým zamestnávateľom. Striaslo ju, keď vzadu na krku pocítila husiu kožu, a celé telo jej zaplavil adrenalín. Zdalo sa jej, že krv v jej žilách kričí: *Utekaj, utekaj, utekaj!* Ešte stále bola schopná neveriacky žasnúť nad tou trúfalosťou. Vždy podceňovala ich neuveriteľnú ľahkovážnosť.

Ešte tu nemôžu byť, presviedčala samu seba v panike, očami už skenovala knižnicu a hľadala mužov s ramenami príliš širokými na ich tmavé obleky, s vlasmi ostrihanými nakrátko, kohokoľvek mieriaceho k nej. Cez tabuľové sklo videla svoje auto, ktoré *vyzeralo* nedotknuté, ale v podstate ho nestrážila.

Takže ju znova našli. Ale nijako nemohli vedieť, že sa rozhodla skontrolovať si e-maily. Robila to priam s úzkostlivou nepravidelnosťou.

Práve teraz sa rozozvučal alarm v uhladenej sivej kancelárii, alebo možno vo viacerých kanceláriách, alebo možno dokonca s blikajúcimi červenými svetlami. Samozrejme, bude nasledovať prioritný príkaz vystopovať túto IP adresu. Čochvíľa zmobilizujú všetky zložky. No hoci by nasadili aj helikoptéry – a oni tú možnosť mali, zostávalo jej zopár minút. Dosť na to, aby zistila, čo chce Carston.

Predmet znel: *Unavená útekom?* Bastard. Klikla na správu. Nebola dlhá. Politika sa zmenila. Potrebujeme ťa. Pomohlo by neoficiálne ospravedlnenie? Môžeme sa stretnúť? Nepýtal by som sa, ale v stávke sú životy. Veľmi veľa životov.

Vždy mala rada Carstona. Vyzeral oveľa ľudskejšie ako mnoho ďalších tmavých oblekov, ktoré zamestnávalo oddelenie. Niektorí z nich – najmä tí v uniformách – pôsobili vyslovene desivo. Čo bola pravdepodobne neprimeraná myšlienka, ak vezmeme do úvahy odvetvie, v ktorom pracovala.

Takže samozrejme poverili Carstona, aby ju kontaktoval. Vedeli, že bola osamelá a vyľakaná, a poslali za ňou starého priateľa, aby nadobudla mäkký pocit tepla a pohodlia. Stačil by zdravý rozum, a pravdepodobne

by túto lešť preukukla bez pomoci, ale nebolo na škodu, že rovnaká lešť bola použitá v jednom z románov, ktoré ukradla.

Dovolila si jeden hlboký nádych a tridsať sekúnd sústredeného premýšľania. Sústredenie malo byť jej ďalším ťahom – dostať sa z tejto knižnice, z tohto mesta, z tohto štátu čo najskôr – premýšľala, či to bude stačiť. Základná otázka v tejto chvíli znela: Je so svojou súčasnou identitou v bezpečí alebo nastal čas opäť sa presunúť?

Toto jej sústredenie však vykoľajila vtieravá myšlienka na Carstonovu ponuku.

Čo ak...

Čo ak to skutočne bola cesta, ako by sa ich mohla zbaviť? Čo ak sa jej istota, že to bola pasca, zrodila z paranoje a z čítania priveľa špiónskych románov?

Ak to bol dostatočne dôležitý džob, možno jej výmenou zaň darujú život. Nepravdepodobné.

Tak či onak, nemalo zmysel tváriť sa, že Carstonov e-mail sa stratil.

Odpovedala spôsobom, v ktorý podľa nej dúfali, hoci načrtla len základné rysy plánu.

Unavená z mnohých vecí, Carston. Tam, kde sme sa prvýkrát stretli,
o týždeň od dneška, napoludnie. Ak s tebou niekoho uvidím,
zmiznem, bla bla bla, som si istá, že vieš, ako to chodí. Nerob
hlúposti.

V tej istej chvíli bola na nohách a odkráčala dlhými ladnými, ale rýchlymi krokmi, v čom dosiahla napriek svojim krátkym nohám dokonalosť, a vyzeralo to oveľa nenútenejšie, ako to v skutočnosti bolo. V hlave odpočítavala sekundy, keď odhadovala, ako dlho by trvalo helikoptére, kým preletí z Washingtonu D. C. až sem. Samozrejme, mohli by upovedomiť aj miestnych, ale zvyčajne to nie je ich štýl.

Zvyčajne to nie je ich štýl, no aj tak... mala ničím nepodložený, ale stále naliehavejší nepríjemný pocit, že zvyčajný štýl ich možno už začína unavovať. Neprinesol výsledky, ktoré očakávali, a oni neboli trpezliví. Boli zvyknutí dostať, čo chcú, presne vtedy, keď to chcú. A presne tri roky už chcú, aby bola mŕtva.

Tento e-mail bol určite zmenou politiky. Ak to *bola pasca*.

Musela predpokladať, že bola. Tento predpoklad, tento spôsob videnia sveta bol dôvodom, prečo ešte stále dýcha a žije. Ale jedna malá časť jej mozgu už podľahla bláznivej nádeji.

V hre, ktorú hrala, bola malá stávka, o tom vedela. Len jeden život. Len jej život.

A tento život, ktorý si uchovala napriek všetkým zdrvivým vyhlídkam, bol iba jeden, a nič viac: život. To najzákladnejšie zo základného. Jedno srdce, ktoré bije, jedny pľúca, ktoré sa rozťahujú a sťahujú.

Bola nažive, áno, a tvrdo bojovala, aby to tak zostalo, ale počas najtemnejších nocí občas rozmýšľala nad tým, o čo vlastne bojuje. Bola kvalita života, ktorý si zachránila, hodna všetkého tohto úsilia? Nebolo by *príjemné* zavrieť oči a nemusieť ich už nikdy otvoriť? Nebola prázdna čierna ničota prijateľnejšia ako neustály strach a sústavné úsilie?

Iba jedna vec jej bránila v tom, aby odpovedala *áno* a nevyužila jeden z pokojných a bezbolestných koncov, ktoré mala poruke. Bola to jej nesmierna súťaživosť. Dobré jej poslúžila na medicíne, a vďaka nej ešte stále žila. Nenechá ich *vyhrať*. V žiadnom prípade nedopustí také jednoduché riešenie ich problému. Pravdepodobne ju skôr či neskôr dostanú, ale budú si to musieť sakra *odmakať* a budú za to musieť preliať krv.

Bola teraz v aute šesť blokov od najbližšieho vjazdu na diaľnicu. Na krátkych vlasoch mala tmavú šiltovku, na nose pánske slnečné okuliare so širokým rámom, ktoré jej zakrývali väčšinu tváre, a bez tvaru mikinu, ktorá ukrývala jej štíhle telo. Pre bežného pozorovateľa vyzerala asi ako chlapec v tínedžerskom veku.

Ľudia, ktorí ju chceli vidieť mŕtvu, už stratili nejakú krv, a ona si zrazu uvedomila, že sa za volantom pri tej spomienke usmieva. Bolo to zvláštne, ako ľahko sa jej teraz zabíjali ľudia, za aké uspokojujúce to považovala. Stala sa krvilačnou, čo bolo, napokon, dosť ironické. Strávila šesť rokov pod ich vedením a počas celého tohto času sa im ju nepodarilo ani zďaleka zlomiť, zmeniť ju na niekoho, kto by si svoju prácu vychutnával. Ale tri roky na úteku pred nimi zmenili mnoho.

Vedela, že by nemala pôžitok zo zabíjania nevinných. Bola si istá, že takto ďaleko nezájde. Niektorí ľudia v jej brandži – bývalej brandži – boli načisto a nadobro psychopati, ale ona si myslela, že práve preto neboli takí dobrí ako ona. Mali nesprávnu motiváciu. Nenávidieť, čo robila, jej umožnilo robiť to najlepšie.

V jej terajšom živote bolo zabíjanie o víťazstve. Nie v celej vojne, vždy len v jednej malej bitke, ale každá bola víťazstvom. Srdce niekoho iného prestalo biť a jej srdce si bilo ďalej. Nieкто po nej išiel a namiesto obete našiel predátora. Hnedý pavúk samotár neviditeľný za pavučinovou pascou.

Toto z nej urobili oni. Netušila, či sú vôbec hrdí na svoj výtvor alebo či len ľutujú, že ju dostatočne rýchlo nezneškodnili.

Keď prešla zopár kilometrov po medzištátnej diaľnici, cítila sa trochu lepšie. Jej auto bolo obľúbeným modelom, na diaľnici sa spolu s ňou nachádzali tisíce rovnakých, a ukradnuté značky vymení, hneď ako nájde bezpečné miesto na zastavenie. Neexistovalo nič, čo by ju spájalo s mestom, odkiaľ práve odišla. Minula dva výjazdy a vyšla až na tretí. Keby chceli zablokovať diaľnicu, nemali ani potuchy, kde je. Stále bola ukrytá. Zatiaľ stále v bezpečí.

Ísť priamo domov bolo v tejto chvíli, samozrejme, vylúčené. Vracala sa už šesť hodín, krútila sa po rôznych diaľniciach a cestách a sústavne sa uisťovala, že ju nikto nesleduje. Kým sa nakoniec vrátila do svojho malého prenajatého domčeka – architektonického ekvivalentu rachotiny, bola už v polospánku. Uvažovala, či si urobí kávu, zvažovala výhody kofeíno-

vej vzpruhy vzhľadom na ešte jednu úlohu, ktorá ju čakala, a rozhodla sa zvládnuť ju s poslednými zvyškami energie.

Vliekla sa hore dvomi vratkými schodmi krytého vchodu, automaticky sa vyhýbala hnilobou oslabenému miestu na prvom schode vľavo, a odomkla dvojité závary na ocelových bezpečnostných dverách, ktoré si dala namontovať počas prvého týždňa, keď sa sem nastahovala, hoci steny – iba s drevenými kolíkmi, sadrokartónom, preglejkou a vinylovým obkladom – neposkytovali rovnakú úroveň bezpečnosti, ale štatisticky, votrelci šli najprv po dverách. Ani mreže na oknách nie sú neprekonateľnou prekážkou, ale boli dostatočné na to, aby odplašili bežného vlamača za ľahším cieľom. Kým stisla kľučku, zazvonila na zvonček. Tri rýchle stisnutia, ktoré vyzerali ako jedno súvislé zazvonenie pre kohokoľvek, kto by sa pozeral. Zvuk westminsterskej zvonkohry iba mierne stlmili tenké steny. Rýchlo vošla do dverí – a pre každý prípad zadržala dych. Nepočula tichý zvuk drvenia rozbitého skla, takže vydýchla, keď za sebou zavrela dvere.

Celý bezpečnostný systém bol jej vlastný návrh. Profesionáli, ktorých študovala na začiatku, mali svoje vlastné metódy. Žiadna z nich neobsahovala jej špecializovanú sadu. Ani autori rôznych románov, ktoré neraz použila ako nevierohodné manuály. Všetko ostatné, čo potrebovala vedieť, ľahko našla na YouTube. Niekoľko súčiastok zo starej práčky, doska mikroradiča objednaná cez internet, nový zvonček na dvere a zopár rôznych nákupov, a raz-dva mala nastraženú solídnu výbušninu.

Zavrela za sebou závary a vypínačom najbližšie k dverám zažala svetlo. Vypínač bol umiestnený na paneli s dvomi ďalšími. Stredný bol atrapa. Tretí spínač najďalej od dverí bol zapojený do rovnakého nízkonapäťového vodiča signálu ako zvonček pri dverách. Ako toto zariadenie, aj panel so spínačmi bol o desiatky rokov novší ako všetko ostatné v malej predizbe, ktorá bola obývačkou, jedálňou a kuchyňou v jednom.

Všetko vyzeralo rovnako, ako keď odchádzala: minimalistické, lacné zariadenie – nemohol by sa za ním ukryť ani dospelý muž, prázdne pulty

a stolová doska, žiadne ornamenty ani umelecké diela. Sterilné. Vedela, že dokonca aj s avokádovo-horčicovou vinylovou podlahou a škrabanou omietkou na strope to vždy vyzeralo trochu ako v laboratóriu.

Nádych laboratória tomu možno dodávala vôňa. Miestnosť bola tak úzkostlivo hygienicky čistá, že votrelec by pravdepodobne pripísal zápach čistiacim chemikáliám ako v obchode s prostriedkami do bazénov. Ale iba ak by sa dostal dovnútra bez spustenia jej bezpečnostného systému. Keby spustil systém, nemal by čas zaregistrovať toľko detailov v miestnosti.

Zvyšok domu bol iba malá spálňa a kúpeľňa, ktoré boli umiestnené v jednej línii od predných dverí k zadnej stene, nestálo jej v ceste nič, o čo by mohla zakopnúť. Zhasla svetlo a ušetrila cestu späť.

Cez jediné dvere sa dopotácala do spálne a ako námesačná vykonala celú svoju rutinu. Cez miniatúrne žalúzie sa z červenej neónky z čerpacej stanice naproti dostalo dnu dosť svetla, takže mohla nechať zhasnuté. Najprv presunula dva dlhé páperové vankúše navrchu dvojitého matraca, ktorý zaberol väčšinu miesta v spálni, a vyformovala ich do približného tvaru ľudského tela. Potom vložila do vankúšových obliečok vrecúška na zips plné krvi k halloweensky m kostýmom, zazipsovala ich, krv nebola veľmi presvedčivá, ale vrecúška na zips boli nachystané pre útočníka, ktorý by rozbil okno, odťahol žalúzie a strieľal z tohto bodu. V neónovom polosvetle by nedokázal rozoznať rozdiel. Nasledovala hlava – maska, ktorú používala, bol to ďalší artikel z halloweenskeho výpredaja, napodobenina istého politického lúzra s pomerne realistickou farbou kože. Vypchala ju, aby približne zodpovedala veľkosti jej vlastnej hlavy, a prišla na ňu lacnú hnedú parochňu. Najdôležitejší bol tenký drôt navlečený medzi matracom a pružinou, ukrytý v nylonových vláknach. Rovnaký drôt bol prepichnutý cez vankúš, na ktorom spočívala hlava. Natiahla prikrývku, potom deku, vyformovala to všetko do určitého tvaru, potom stočila dohromady rozstrapkané konce oboch drôtov. Bolo to veľmi chatrné spojenie. Keby sa čo i len jemne dotkla hlavy alebo o kúsok posunula vankúšové telo, drôty by sa potichučky oddelili.

Postavila sa a zbežne si prezrela návnadu napoly privretými očami. Nebol to jej najlepší výtvor, ale *vyzeralo* to, ako keby v posteli niekto spal. I keby si votrelec nemyslel, že je to Chris, musel by aj tak najprv zneškodniť spiace telo, kým by sa ju vydal hľadať.

Príliš unavená na obliekanie pyžama si jednoducho vyzliekla voľné rifle. To stačilo. Schmatla štvrtý vankúš a spod postele vytiahla spací vak, na pocit objemnejší a ťažší ako inokedy. Odtiahla to všetko do malej kúpeľne, hodila do vane a dopriala si minimálnu očistu. Dnes večer sa zaobíde bez umývania tváre, postačí vyčistiť zuby.

Zbraň a plynová maska boli pod umývadlom, ukryté pod kôpkou uterákov. Natiahla si masku na hlavu a utiahla popruhy, potom pritísila dľaň na filtračný port a vdýchla nosom, aby skontrolovala utesnenie. Masku sa jej bez problémov prisala na tvár. Vždy to tak bolo, ale nikdy nedopustila, aby pre predpoklad, že to bude fungovať, či z vyčerpania preskočila bezpečnostnú rutinu. Presunula zbraň do držiaka na mydlo namontovaného na stenu nad vaňou, aby na ňu ľahko dočiahla. Nemala rada zbrane – vedela slušne strieľať v porovnaní s absolútne netrénovaným civilistom, ale nebola v rovnakej triede ako profesionáli. Túto možnosť však potrebovala, lebo ak jedného dňa nepriatelia prekuknú jej systém, ľudia, ktorí po ňu prídu, budú tiež v plynových maskách.

Popravde bola prekvapená, že tento trik jej chráni život už tak dlho.

S neotvorenou nádobou na chemickú absorpciu zastrčenou pod ramienkom podprsenky sa odsuchtala dva kroky dozadu späť do spálne. Kľakla si vedľa podlahového prieduchu na pravej strane postele, ktorú nikdy nepoužila. Vetracia krycia mriežka pravdepodobne nebola až taká zaprášená, ako by mala byť, jej vrchné skrutky boli zaskrutkované iba napoly a spodné chýbali úplne, ale bola si istá, že nikto hľadiaci cez okno by si nevšimol tieto detaily a keby aj áno, nerozumel by, čo znamenajú. Sherlock Holmes bol asi jedinou osobou, pri ktorej sa *neobávala*, že sa ju pokúsi zbaviť života.

Uvoľnila dve vrchné skrutki a odobrala mriežku. Niekoľko vecí by si okamžite všimol každý, kto by nazrel do vetracieho prieduchu. Prvá: že jeho zadná stena bola utesnená, takže v podstate už nebol funkčný. Druhá: veľké biele vedro a veľký akumulátor tam dolu pravdepodobne nepatrili. Odstránila veko vedra a vzápätí zacítila rovnakú vôňu chemikálie, ktorou bola preniknutá aj predizba, vôňu takú dôverne známu, že ju sotva vnímala.

Siahla do tmy za vedrom a vytiahla najprv malé, ťažko ovládateľné zariadenie s cievkou, kovovými ramenami a tenkými drôťkami, potom sklenenú ampulku veľkú asi ako jej palec a nakoniec gumenú rukavicu na čistenie. Umiestnila solenoid – zariadenie, ktoré ukoristila z nefunkčnej práčky – tak, aby boli jeho ramená napoly ponorené v bezfarebnej tekutine vo vedre. Dvakrát namáhavo zažmurkala v snahe prebrať sa, toto bola delikátna vec. Na pravú ruku si natiahla rukavicu, potom vytiahla nádobu spod ramienka podprsenky a nachystala si ju do ľavej ruky. Rukou v rukavici opatrne vložila ampulku do drážok, ktoré na tento účel vyvrtala do kovových ramien. Ampulka sa nachádzala tesne pod hladinou kyseliny, biely prášok v jej vnútri bol inertný a neškodný. Keby sa však prúd, ktorý viedli slabo pripojené drôťky na vrchu posteľe, prerušil, impulz by zaklapol solenoid a sklo by sa rozbilo. Biely prášok by sa zmenil na plyn, ktorý nebol ani inertný, ani neškodný.

Bolo to v podstate rovnaké zariadenie, ako mala v predizbe, len elektrické vedenie tu bolo jednoduchšie. Táto pasca bola nastražená, iba keď spala.

Dala si dolu rukavicu a založila naspäť kryt prieduchu, a potom sa s pocitom, ktorý nebol dostatočne povznesený na to, aby sa dal nazvať úľavou, dotackala späť do kúpeľne. Dvere, rovnako ako prieduch, mohli byť podozrivé iba pre niekoho zameraného na detaily tak ako pán Holmes – mäkké gumové vložky okolo všetkých okrajov určite neboli štandardné. Nedokázali by úplne utesniť kúpeľňu od spálne, ale dali by jej viac času.

Napoly spadla do vane, ako v spomalenom zábere sa zrútila na nafúknutý spací vak. Chvíľu jej trvalo, kým si zvykla na spánok v plynovej maske, ale teraz jej to ani nezišlo na um, keď vďačne zatvorila oči.

Napchala sa do páperovo-nylonovej ulity, vrtela sa, až kým sa tvrdý štvorec jej iPadu neuložil pod spodnú časť jej chrbta. Bol pripojený cez predĺžovací kábel do elektrického vedenia v predizbe. Ak napätie na tomto vedení zakolísalo, iPad zavibroval. Zo skúsenosti vedela, že to jej stačilo na to, aby sa prebrala, hoci bola taká unavená ako dnes večer. Vedela tiež, že by dokázala nádobu vo svojej ľavej ruke, pritisnutú na prsia ako dieťa stískajúce plyšového medvedíka, odpečatiť a naskrutkovať na svoje miesto na plynovej maske za menej ako tri sekundy napriek tomu, že by bola len na poly prebudená, v tme a so zadržaným dychom. Nacvičovala to toľkokrát a overila si to trikrát v núdzových situáciách, ktoré neboli len tréningom. Prežila. Jej systém fungoval.

Úplne vyčerpaná nechala svoju myseľ spracovať všetky zlé udalosti dňa, kým upadne do spánku. Pocit, že ju opäť nájdu, bol strašný – ako bolesť fantómovej končatiny: nespájala sa so žiadnou skutočnou časťou tela, no aj tak bola *prítomná*. Nebola spokojná ani so svojou odpoveďou na e-mail. Ten plán vymyslela až príliš impulzívne na to, aby si ním bola istá. A donútil ju konať rýchlejšie, než by sa jej páčilo.

Poznala teóriu – občas, ak sa vrhneš strmhlav na chlapíka držiaceho zbraň, môžeš ho zastihnúť nepripraveného. Útek bol vždy jej obľúbeným ťahom, ale tentoraz z toho nevidela cestu von. Možno zajtra, keď sa jej unavený mozog zresetuje.

Obklopená svojou pavučinou zaspala.